

שיעורי חינוך

פונעם ראש ישיבה שליט"א

פראקטישע עצות און הדרכות פאר עלטערן, מלמדים, מחנכים און מחנכות

פרשת לך לך
שנת תשפ"ה

גליון
פ"א

שיעורים אין חינוך

פונעם ראש ישיבה שליט"א

אנהייב יאר

איך בעט זיך ברחמים, בלייבט שטרענג!

די וואך מאנטאג האט זיך אנגעהויבן דאס יאר אין שולע, און די מנהלת פון שטעטל האט מיר געשריבן אז איינע פון די לערערינס פרעגן, מאנטאג און דינסטאג האט זי זיך געמוטשעט מיט דרך ארץ אין פתה, אבער דינסטאג איז שוין ברוך השם געווען א שטארקע דרך ארץ, זי וויל וויסן אויב 'מיטוואך' קען זיך שוין ווערן אויס שטרענג...

איך בעט זיך ברחמים, ווער עס וויל אטענשאן, ווער עס וויל שפירן אז די קינדער האבן איר ליב און זי איז א גוטע לערערין, זאל עס קומען אפגעמען אין אפיס, דארט וועט מען איר זאגן ווי א גוטע לערערין זי איז, אבער אין פתה קען מען נאכנישט ווערן די בעסטע לערערין, שמייכלען צו די קינדער און לאזן זאכן זאלן געשען; בלייבט שטרענג, און האלטס אן זיך צו שטעלן אויף דרך ארץ, לכל הפחות ביז צוויי וואכן פאר חנוכה. מיר האבן א גאנצע יאר וואס מען וועט דארפן ציען מיט די קינדער, אויב וועט מען נישט אנוועק שטעלן די פתה ריכטיג, וועט מען זיך נאכדעם דארפן מוטשען מיט די קינדער א גאנץ יאר.

מיר האבן נישט די געצייג פון אנדערע מוסדות

עס קען זיין אז פאר אנדערע מלמדים איז גרינגער צו האלטן דרך ארץ'דיג א פתה א גאנץ יאר, ווייל זיי ניצן מיטלען וואס מיר ניצן נישט, ווי געבן פעטש, אהיים שיקן, אראפשטעלן א פתה, אדער אריינלייגן א קינד אין א טונקעלע שטוב; מיינ ווייב תחילת דערציילט מיר אז ווען זי איז געווען א קינד, איז געווען ביי זיי אין שולע א טונקעלע שטוב, וואס אויב א קינד האט נישט געפאלגט האט מען איר אריינגעלייגט אין דעם שטוב פאר פינף מינוט, און זי האט שוין געפאלגט, און אויב א מיידל פון פרי וואן עי האט געזאגט "משווענע" פאר א לערערין, האט מען אנגעקלעבט א שטיקל טעיפ אויף איר מויל, מען האט איר אזוי אהיימגעשיקט און אלע קינדער אויפ'ן פאס האבן עס געזען... מיר האבן אבער נישט די זאכן, די געצייג

יאר, די גאנצע ארבעט פונעם יאר וועט מיט'ן אייבערשטן'ס הילף זיין גרינגער.

אינמיטן יאר, ווען מען האלט שוין חודש שבת און אדר, ווען עס איז שוין דא א שטארקע משמעת (דיסציפלין) אין פתה, קען מען אמאל פארזען זאכן, מען מוז זיך נישט וואוסענדיג מאכן יעדעס מאל ווען א קינד רעדט אינמיטן פתה, אבער ווען מען הייבט אן דאס יאר, דארף מען אויסלערנען אז די קינדער זאלן פארשטיין אז דא איז דא א רבי, און דער אייבערשטער זאגט 'ווען א רבי רעדט - רעדט מען נישט!' דער אייבערשטער זאגט 'עס מוז זיין דרך ארץ אין פתה!' אויך דארף מען אויסלערנען די קינדער אז דער אייבערשטער זאגט 'ווען טאטע מאמע רעדן - רעדט מען נישט!'

אויב א קינד האט א גערעדט אינמיטן פתה, מוז מען אפשטעלן די פתה און פאלאנגען זייער שטארק: "מען קען נישט רעדן ווען א רבי רעדט!"

מען קען זיך נישט אומוואסענדיג מאכן און דורכשטופן די טאג און זיך פרייען: 'עס איז מיר געלונגען דורכצושטופן דעם טאג, ווייל וואס גיין זיין מארגן? אויב האט דאס 'היינט' פאסירט וועט 'מארגן' זיין נאך שוואכער די דיסציפלין!

עונשים ווייזט אויף שוואכקייט

עס איז דא א טעות ביי מענטשן, מענטשן מיינען אויב מען וויל עפעס פועל'ן ביי קינדער, מוז עס גיין מיט אנווארענען מיט עונשים, מען זאגט גלייך: "ווער עס גייט נישט טון אזוי און אזוי, גייט מען אים געבן פעטש אדער מען גייט אים ארויסווארפן", דאס איז נישט ריכטיג, ווייל דאס ווייזט שוין אויף שוואכקייט, עס איז נישטא קיין 'אויב מען גייט נישט טון, גיי אויך באשטראפן', מען רעדט נאר וואס מען טוט יא, מען זאגט פאר די קינדער: "דא אין די פתה פאלגט מען!" "דא אין די פתה רעדן!" "דא אין די פתה ווען מען דאווענט - דאווענט יעדער מיט!"

מיט'ן אייבערשטן'ס הילף ברענגען מיר אייך א נייע שיעור וואס דער ראש ישיבה שליט"א האט געגעבן פאר מחנכים, פרשת שופטים שנת תשפ"ד לפרט קטן, אין שטעטל, קרית ברסלב - ליבערטי יע"א.

אוועקשטעלן א פתה אנהייב יאר

ברוכים הבאים בשם ה', טייערע מלמדים און מחנכים.

אינעם היינטיגן שיעור וועלן מיר מיט'ן אייבערשטן'ס הילף רעדן ווי אזוי מען שטעלט אנוועק א פתה אנהייב יאר.

פאר די מלמדים איז עס נאכנישט נוגע, ווייל ביי די אינגלעך איז אויסגעשטעלט אז מען טוישט פתה הערשט נאך סוכות, אבער אזוי ווי די בית פיגא לערערינס הערן אויך אויס די חינוך שיעורים, און ביי זיי האט מען שוין אנגעהויבן די נייע יאר, אזוי ווי עס איז אויסגעשטעלט אין אמעריקע אז סעפטעמבער למספרם הייבט מען אן די נייע שולע יאר, וועל אויך רעדן ווי אזוי מען שטעלט אנוועק א פתה אנהייב יאר, כדי עס זאל אויך צוויי קומען פאר זיי.

אנהייב יאר איז קריטיש וויכטיג פאר מלמדים און לערערינס וואס ווילן מצליח זיין מיט די קינדער, אנוועק צו שטעלן אין פתה זייער א שטארקע דיסציפלין און דרך ארץ.

ווי אזוי מען שטעלט אנוועק א פתה אנהייב יאר, בלייבט עס אזוי א גאנץ יאר; מיט די צייט ווערן זאכן אביסל שוואכער, אבער בילייפיג בלייבט עס אזוי ווי אנהייב יאר.

ובכן, בעט איך ענק און איך פאלאנג עס פון אלע איינגעשטעלטע, צו זיין אנהייב יאר זייער ערנסט, פארמאל און אוועקגעצויגן פון די קינדערלעך, און א ווארט פונעם מלמד און לערערין זאל זיין א ווארט.

די גאנצע ארבעט פונעם יאר וועט זיין גרינגער

אז עטץ וועטס אוועקשטעלן ענקער פתה עס זאל זיך פירן ווי אזוי עס דארף זיך פירן, וועט עטץ נישט דארפן ארבעטן שווער א גאנץ

אויספרואוון דעם מלמד און לערערין צו זען 'וואס גייט געשען אויב איך גיי מאכן א פאקס', און 'וואס גייט געשען אויב איך גיי אראפשיקן א צעטל', און אזוי ווייטער, און דער מלמד און לערערין דארף זיין שטרענג, אפשיטעלן די פתה און זאגן שטרענג: "דא קען מען דאס נישט טון! "נעם דיין פענסיל הייב אן שרייבן", "נעם דיין שערל הייב אן שניידן", "הייב אויף די טישו וואס דו האסט אראפגעווארפן".

וואס טוט מען ווען א קינד פאלגט נישט?

א לערערין האט מיר געשריבן א שאלה, "וואס זאל איך טון, איך בין א לערערין אין די עלטערע פיתוח, און א קינד האט געווארפן א פאל אינמיטן פתה, איך האב איר געזאגט: 'מען קען דא נישט ווארפן קיין זאכן, גיי צו די אפיס', און דאס קינד האט זיך אנגערויפן: 'איך גיי נישט ארויס', איך האב איר נאכאמאל געזאגט מער שטרענג: 'גיי צו די אפיס', און זי האט ווייטער נישט געפאלגט, זי האט זיך אונטערגעלאכט, וואס טוט מען?"

ביי מלמדים קען מען געבן אמאל א פאסט פאר חוצפה, אבער ביי לערערנים איז נישטא אזא זאך; מיינ ווייב זאגט מיר אז אין שולע איז דא א רול (תקנה) אז מען קען נישט אנרירן א קינד, אסאך מאל וואלט מען מיט איין פעטשעל געקענט מאכן אז די גאנצע יאר זאל פארן רואיג, אבער מען קען דאס נישט טון, מען רירט נישט אן קיין מיידל; דעמאלט וואס קען מען טאקע טון ווען א לערערין הייסט א מיידל זאל ארויסגיין און זי רופט זיך אן: "איך גיי נישט ארויס?"

קודם כל דארף מען וויסן, ווען א קינד הייבט אן לאכן, מוז נישט זיין אז זי מיינט יעצט 'חוצפה', עס קען זיין אז זי וואלט שוין לאנג געוואלט צוריקציען און פאלגן די לערערין, נאר עס פאסט איר שוין נישט צוריקציען, און זי לאכט פון שוואכקייט. נאכדעם דארף מען וויסן אז אויב דער מלמד אדער די לערערין ווייסט ביי זיך אין מח' איך בין דער מלמד און אלע קינדער גייען מיר פאלגן! איך בין די לערערין און אלע קינדער גייען מיר פאלגן! - גייען די קינדער טאקע פאלגן!

א מלמד און א לערערין וואס קומט אריין אין פתה שטארק וואוסענדיג ביי זיך אז די קינדער גייען פאלגן, וועלן די קינדער פאלגן.

אייער האט מיר אמאל געפרעגט, "איך בין נישט קיין מלמד, איך וויל אבער וויסן וואס קען א מלמד טון ווען ער קומט אריין אין פתה, ער זאגט פאר די קינדער: 'ענדער זעצט זיך אראפ', און קיינער זעצט זיך נישט אראפ?" - איך האב אים געענטפערט: אויב א מלמד זאגט: "ענדער זעצט זיך אראפ", און קיינער זעצט זיך נישט אראפ, קען ער נישט זיין קיין מלמד, ווייל ווען א מלמד זאגט: "ענדער זעצט זיך אראפ", - זעצט זיך יעדער אראפ! די זעלבע זאך, ווען א לערערין זאגט: "דו האסט געווארפן א פאל, גיי צו די אפיס", - הייבט זיך דאס קינד אויף און גייט צו די אפיס!

און לערערנים מען זאל קומען אנגעגרייט; מען קען נישט קומען צו די קינדער אויב מען האט נישט קיין חומר, קיין שטאף וואס צו לערנען.

מען מוז זיין פארגעקוקט די פרשת השבוע און די לימודים וואס מען האט צו לערנען. מען קען נישט טראכטן: 'איך וועל שוין זען אין פתה וואס איך וועל היינט טון מיט די קינדער', קינדער פילן גלייך אויב דער מלמד איז אנגעגרייט און עס גייט קומען אן אנגעפילטע טאג, אדער דא זיצט א מענטש וואס האט נישט וואס צו פארקויפן און ער קוקט אויפן זייער ווען עס ענדיגט זיך שוין זיין טאג...

עס מיינט נישט אז עס איז א פראבלעם אויב עס האט זיך געמאכט אז מען איז אמאל אריינגעפארן אין א שמועס א לענגערע צייט, - דאס איז נישט געפערליך, ווייל די קינדער פילן אויך אז דער מלמד האט וואס צו טון נאר עס האט זיך פארצויגן די צייט.

עכט ווילן די קינדער דער שטרענגער מלמד

איך געדענק, ווען איך בין געווען א קינד און עס האט זיך געמאכט אז מיר האבן געהאט א 'במקום' מלמד, האט מען געמאכט א לעבן און מען האט איבערגעדרייט, אבער מיר האבן שוין געווארט 'ווען קומט שוין צוריק דער רבי און עס גייט זיין ארדענונג?' - קינדער ווילן זיין צעלאזט, אבער עכט ווילן די קינדער אליינס אז אייער זאל מיר קענען אראפזעצן, אייער זאל דאווענען מיט מיר, אייער זאל מיר דערציילן עפעס א שיינע מעשה און רעדן אביסל פונעם אייבערשטן.

קודם דארף זיין א פתה

אפילו א מלמד האט שוין מצליח געווען די ערשטע וואך, זיין פתה איז שוין דרך ארץ'דיג, אלעס פארט שוין א מחיה, קען מען זיך נאכנישט אוועקזעצן קומענדיגע וואך אויף דער ערך מיט די קינדער און ווערן זייער חברותא, מען דארף נאך אנהאלטן זיך צו האלטן אביסל ווייט פון די קינדער אויסצולערנען דרך ארץ.

פון דעם האב איך היינט געוואלט רעדן, די איבריגע זאכן וואס איך וויל רעדן וועל איך לאזן אויף אן אנדערע מאל, ווייל איך קען נישט רעדן פון אנדערע זאכן בעפאר עס איז דא א פתה, קודם דארף זיין א שטארקע דרך ארץ אין פתה, נאכדעם קען מען זען וואס מען טוט ווייטער.

איבעראל זענען קינדער טשעלענדישיג!

די לערערנים פון בית פיגא אין ארץ ישראל מיינען אז אין אמעריקע איז אלעס מסודר, נאר זיי מוטשען זיך מיט קינדער, און די לערערנים פון אמעריקע מיינען אז דארט איז אלס מסודר, - ביידע זענען איינגעדענישן, איבעראל זענען קינדער טשעלענדישיג (שווער)!

געזונטע קינדער פרובירן אויס דעם מלמד און לערערין; אנהייב יאר ווען קינדער זעען א נייעם מלמד אדער א נייע לערערין, זוכן זיי צו

זענען ביי אונז פארבאטן, ביי אונז איז נישטא קיין פעטש, קיין אהיימשיקן, קיין אראפשיטעלן א פתה, און מען לייגט נישט קיין קינדער אין א טונקעלע שטוב, דערפאר דארף מען ניצן אונזער געצייג, אז מען זאל אוועקשיטעלן די פתה אנהייב יאר אויף די ריכטיגע וועג אזוי וועט בלייבן דרך ארץ אויפ'ן גאנצן יאר.

בלייבן שטיין ביים טיר ביז אלע קינדער שטעלן זיך אויף

א מלמד און א לערערין קען נישט אריינגיין אין פתה ביז אלע קינדער שטעלן זיך אויף און שטייען שטיל אויפ'ן פלאץ.

אויב די קינדער שטעלן זיך נישט אויף און שטייען נישט שטיל אויפ'ן פלאץ, פארנוואס גייסטו אריין אין פתה?! עס איז נישטא פארנוואס אריינצוגיין! פארנוואס זאלסטו ווארטן ביז אינמיטן טאג און דעמאלט שפירן אז 'עס איז נישט קיין פתה!'

צופרי ווען דו ווילסט אריינגיין אין פתה, בלייב שטיין ביים טיר ביז אלע קינדער שטעלן זיך אויף מיט דרך ארץ, יעדער איז שטיל און אלעס איז מסודר, ווען דו שפירסט אז עס איז דא דרך ארץ, און דו גייסט קענען קומען צום ווארט, קענסטו גיין צו דיין פלאץ און זאגן: "יעדער זעצט זיך יעדער אוועק!"

פריוואט קען מען געבן גוטע ווערטער

מען מוז זיך שטעלן אויף דרך ארץ און מען דארף זיין זייער שטרענג!

מען דארף אבער וויסן אז עס זענען דא קינדער וואס ווערן זייער דערשראקן אנהייב יאר ווען זיי זעען ווי שטרענג מען איז, און דער מלמד דארף אויפכאפן וועלכער קינד ווערט דערשראקן און נעמט דאס אויף שווער, און ער זאל יענעם שיקן עפעס ברענגען פון דרויסן און אים אפנווארטן אינדרויסן פון פתה מיט א גלעט און א גוט ווארט. זאג אים: "דו ביסט זייער וואויל, ווען איך וועל טרעפן דיין טאטע וועל איך אים זאגן אז דו ביסט זייער דרך ארץ'דיג".

פריוואט קען מען געבן גוטע ווערטער און מען דארף געבן גוטע ווערטער, אבער אין פתה מוז מען זיין זייער פארמאל.

האב נישט מורא צו זיין א שטרענגער מלמד

איך בעט עס פאר ענקער טובה, און איך פארלאנג עס, ווייל אן דרך ארץ איז גארנישט דא! האב נישט מורא אז דו וועסט הייסן א שטרענגער מלמד, אדער אז א טאטע וועט דיך אנרויפן מיט טענות פארנוואס דו ביסט אזוי שטרענג; אויב דו כאפט א פליק פון א טאטע, שמועס עס איבער מיט'ן מנהל און ווער נישט דערשראקן.

קומען אנגעגרייט מיט וואס צו לערנען

איך בעט און איך פארלאנג פון אלע מלמדים

אין מאל עס איז דא 'טויזנט פראצענט' דיסציפלין, קען מען אנהייבן רעדן פונעם הייליגן בעל שם טוב זכותו יגן עלינו, פונעם רבי'ן און מוהרא"ש, און פון אלע שיינע זאכן, ווי צניעות וכו', אבער דאס איז אלעס נאר אויב די דרך ארץ איז שוין אנוועקגעשטעלט זייער שטארק.

דו האסט אנגעהויבן, דו האסט געזאגט "גיי צו די אפיס", מוז דאס געשען.

עס מוז זיין 'טויזנט פראצענט' דיסציפלין

אויב א מלמד אדער א לערערין זעט אז ער זאגט זאכן און קיינער מאכט זיך נישט וואוסענדיג, דארף ער גיין צום מנהל אדער מנהלת בעטן הילף אנוועקשטעלן די פתה מען זאל אנהויבן צו פאלגן.

דער אייבערשטער זאל העלפן, עטץ זאלטס האבן הצלחה און סייעתא דשמאי, אמן.

בריוון פון חינוך

פונעם ראש ישיבה שליט"א

איך האב עטליכע שווערע קינדער אין קלאס, ווי אזוי געב איך זיך אן עצה?

שאלה:

לכבוד דער ראש ישיבה שליט"א,

מען האט מיר אנגענומען דאס יאר אלס מלמד אין א נייע תלמוד תורה אין ביתה ז' ברוך ה' עס איז זייער א פיינע קלאס מיט קינדער פון חשוב'ע היימישע שטובער, אויך דער מנהל איז זייער גוט צו מיר און ער רעספעקט מיין שווערע ארבעט וואס איך לייג אריין אין די קינדער.

איך האב אבער אפאר געצייילטע קינדער וואס מאכן מיר זייער שווער, זיי הערן בכלל נישט צו וואס איך רעד צו זיי, נישט פאר שלעכטיקייט נאר זיי הערן טאקע נישט, זיי זענען זייער פאר'חלומט און זיי הערן פשוט נישט אז מען האט גערעדט צו זיי, ביז ווען מען זאגט אפאר מאל וועקן זיי זיך אויף.

אויך איז דא א קינד, גראדע מיט גאנץ א פיניעם קעפל, אבער דורכאויס דעם גאנצן פארלערנען מאכט ער מיט די הענט באילו ער שיסט יעצט באמבעס אויף איינעם און ער מאכט די גערודער ווי באמבעס פליען. איך האב געמיינט אנפאנג אז עפעס איז נישט אויף ארדענונג מיט אים, אבער איך זע אז עס פעלט אים ממש גארנישט, ער האט א פיין קעפל און ביים שפילן איז ער פון די בעסטע, אויך דאס לערנען קען ער שנעל אויפכאפן, אבער אינמיטן פארלערנען פליט ער ערגעץ אנוועק, ואינגו.

איך האב שוין פרובירט אסאך מיטלען, אבער עס גייט זייער שווער, עס קוקט אויס ווי זייער מח איז בכלל נישט דא. דער מנהל זאגט אז עס איז אזוי ביי אסאך קינדער און זיי וואקסן עס אויס שפעטער, אבער מיר שטערט עס זייער שטארק, איך וויל אז זייער קינד זאל מצליח זיין, איז דא עפעס אן עצה?

א גרויסן זישר בח

תשובה:

בעזרת ה' יתברך - יום א' פרשת ויצא, ראש חודש כסלו, שנת תשע"ח לפרט קטן

לכבוד ... נרו יאיר

איך האב ערהאלטן דיין בריוו.

געפעןליך צעווילדערנעט וכו'; דער חבר האט גלייך פארשטאנען אז עפעס גייט פאר מיט'ן מלמד אליין, נישט מיט די קינדער; פראגעט ער דעם מלמד: "זאג מיר, וואס איז דיין סדר היום יעדן ערב ראש חודש?" זאגט דער מלמד פאר זיין חבר: "יעדן ערב ראש חודש פיר איך זיך אז איך שטיי אויף גאר פרי און איך זאג אויס תהילים, אויך האב איך אן הנהגה נאך פון אלס בחור צו פאסטן יעדן ערב ראש חודש וכו'". זאגט אים דער חבר: "שוין, דארפסט נישט מער רעדן, האסט שוין אלעס דערציילט; נישט די קינדער זענען די פראבלעם, די קינדער זענען טייערע קינדער, זאגסט דאך אליינס אז זיי זענען וואויל א גאנצן חודש, נאר דער פראבלעם איז אז דו פאסט יעדן ערב ראש חודש, און אז מען עסט נישט ווערט מען שנעלער גערנוועזן וכו'. איך האב פאר דיר צוויי עצות, אדער הערסטו אויך צו פאסטן אזוי ווי די הלכה איז אז א מלמד טאר נישט פאסטן, אדער אויב דו ווילסט נישט אנוועק גיין פון דיין מנהג, זאלסטו נעמען א צווייטער מלמד וואס זאל דיר איבער נעמען יעדן ערב ראש חודש".

וואויל איז דיר און וואויל איז דיין חלק אז דו האסט די זכיה צו זיין א מלמד דרדקי, לערנען תורה מיט תינוקות של בית רבן וואס אויף זייער תורה שטייט די וועלט; חכמינו זכרונם לברכה זאגן (פבא פתרא ח: א) אויפ'ן פסוק (דניאל יב, א): "ומצדיקי הרבים פכוכבים" - אלו מלמדי תינוקות, א מלמד איז צוגעגליכן צו די שטערנס. פונקט אזוי ווי מען קען נישט ציילן די שטערנס פון הימל, אזוי אויך קען מען נישט ציילן די זכותים פון א מלמד וואס לייגט אריין אין קינדער תורה, תפילה ויראת שמים. דערפאר זאלסטו זיך זייער מחזק זיין אז דו האסט אזויפיל זכותים אין הימל.

א מלמד דארף גוט עסן און גוט שלאפן אזוי ווי די הלכה איז (יורה דעה סימן רמה, סעיף טז): "ואין למלמד לנעור בלילה יותר מדאי, שלא יהיה יעצל ביום ללמד, וכן לא יתענה", א מלמד טאר נישט זיין אויף שפעט פיינאכט פדאי ער זאל נישט זיין מיד; ווייל אויב א מלמד איז מיד, ער איז נישט געשלאפן געהעריג, קען ער שנעל ווערן אויפגערעגט חס ושלום און ער קען צוקומען צו שלאפן וכו', אדער אז א מלמד עסט נישט געהעריג, ער איז הונגעריג, קען ער חס ושלום ווערן אנגעצויגן אויף די קינדער. דערפאר זאלסטו אכטוינג געבן צו גיין שלאפן פרי אז דו זאלסט זיין גוט אויסגערוט, וועט דער גאנצער טאג דיר גיין גרינגער.

איך וויל דיר מיטטיילן א שיינע מצעה וואס וועט דיר צוניץ קומען; א מלמד האט זיך אויסגערעדט פאר זייניס א חבר אז ער האט א פראבלעם, ער ווייסט נישט וואס צו טון מיט זיין פתה, יעדע ערב ראש חודש ווערן די קינדער אזוי שלעכט צו אים, זיי נעמען אים ממש ארויס פון די בליים ביז ער שלאגט זיי, "איך ווייס נישט פון וואו די קינדער ווייסן ווען עס איז ערב ראש חודש; א גאנצן חודש איז אלעס פיין און וואויל ביז עס קומט ערב ראש חודש, דעמאלט ווערן זיי

א מלמד דארף וויסן א כלל, אמת טאקע, עס איז זייער וויכטיג צו גיין אויף שמחות פון משפחה וכו', אבער אזוי ווי יעדער איינער האט דאך געבענטשטע משפחות פן ירבו, עס קומט אויס כמעט יעדע וואך שמחות וכו', דארף א מלמד וויסן אז ער טאר נישט אריין גיין אין פתה אויב ער איז נישט גוט געשלאפן, ווייל מען קען חס ושלום פארשעמען א קינד בלויז ווייל מען איז מיד.

איך האב לעצטנס מיטגעהאלטן א שיינע מצעה מיט א מלמד. די עלצטע פתה ביי אונז אין תלמוד תורה דאווענט שחרית און מנחה צוזאמען מיט די בחורים, איין טאג זע איך ווי א קינד זיצט און קייט גאם בשעת'ן דאווענען, איך טראכט צו מיר: 'איך וויל זען וואס דער

שפילט אויפ'ן קאמפיוטער.

דערפאר, עלטערן וואס ווילן האבן נחת פון זייערע קינדער, עלטערן וואס ווילן אויפשטעלן אן ערליכע שטוב, דארפן אכטונג געבן נישט אריין צו ברענגען אין שטוב א קאמפיוטער א.ד.ג.; ענדערש זאלן די קינדער טאנצן און שפרינגען, אדער שפילן מיט שפילצייג וכו', וואס דאס ציט זיי נישט אנוועק זייער מח.

זיין שאַלה וואס דו פרעגסט וכו'; קודם איז משמע אז דו פרעגסט וואס דו קענסט טון מיט דעם קינד ווייל ער שטערט דיר וכו', נאכדעם שרייבסטו אז עס טוט דיר וויי ווייל דו ווילסט אז דער קינד זאל מצליח זיין; דאס איז צוויי זאכן - ווען א קינד לערנט נישט, ער איז פאר'חלומ'ט, דאס איז איין זאך. נאכדעם איז דא א קינד וואס שטערט אנדערע - ער שטערט דעם מלמד, ער איז אן עזות פנים, דאס איז א צווייטע זאך.

א מלמד, א מחנך דארף וויסן דעם כלל, אזוי וועט ער מצליח זיין; ווען א קינד שטערט די פתה, דעמאלט קען נישט דער מלמד ווארטן ווי לאנג די גאנצע פתה וועט ווערן איבערגעדרייט, נאר מען דארף קנס'ען דעם קינד וכו'. אבער ווען דער קינד שטערט נישט די פתה, סך הכל האלט ער נישט מיט די לימודים, אדער ער דאווענט נישט וכו' - דאס איז שוין אן אנדערע מעשה, ביי דעם פאל דארף דער מלמד פרויבירן אים צו משחד זיין וכו' נאכאמאל און נאכאמאל, דער מלמד דארף האבן סבלנות. אויב האט דער מלמד שוין פרויבירט אלע וועגן, און מיט דעם אלעם זעט ער אז דער קינד האלט נישט מיט די לימודים וכו', דארף דער מלמד טון וואס די הלכה איז (שלחן ערוך יורה דעה, הלכות מלמדים, סימן רמה, סעיף ט); "אפילו תינוך שאינו מבין לקרות, לא יטלוקוהו משם", אפילו א קינד וואס פארשטייט נישט וואס מען לערנט, זאל מען אים נישט אנוועק שיקן, "אלא ישב עם האחרים, אוילי יבין", ער זאל בלייבן זיצן מיט די קינדער וואס פארשטייען יא, אפשר וועט ער יא זוכה זיין צו פארשטיין.

דאס איז ווען דער קינד האלט נישט מיט, אבער אז א קינד שטערט די גאנצע פתה, מען קען נישט אנגיין מיט די לערנען וכו', דעמאלט

מלמד גייט דא טון מיט'ן קינד וכו', איך זע ווי דער קינד האלט אין איין קיינען די גאם ביז דער מלמד האט דאס באמערקט, דער מלמד האט צוגערופן דעם אינגל, איך טראכט צו מיר: וואס קומט זעצט, א פראסק? א שריי? אבער איך זע ווי דער מלמד רופט אים צו זייער נאנט צו זיך, ער בייגט זיך צו צו זיין אויער, און זאגט אים עפעס. דער קינד גייט ארויס פון שול, ער קומט צוריק אריין פאילו לא הנה. רוף איך צו דעם קינד, איך פרעג אים: "וואס האט דיין רבי דיר געזאגט שטילערהייט?" זאגט דער קינד: "מיין רבי האט מיר געזאגט, איך זאל ארויסגיין פון שול אויסשפייען מייך גאם און איך זאל אנהויבן דאווענען".

ווען דער מלמד וואלט ווען נישט געשלאפן יענע נאכט, וואלט ער נישט געהאט קיין ישוב הדעת, נאכ'ן רופן דעם קינד וואלט ער אים דערלאנגט א פראסק, אדער א ציפ, אדער א שריי וכו', אבער וויבאלד דער מלמד איז געווען אויסגערוט און רואיג וכו', האט ער שוין גערעדט צום קינד. ווען דער קינד גייט גרעסער ווערן און אויפ'וואקסן וועט ער געדענקען אז זיין רבי האט אים ליב געהאט, ער גייט געדענקען ווי שוין זיין רבי האט גערעדט צו אים, אז זיין רבי האט זיך גערעכנט מיט זיינע געפילן, דער קינד גייט בלייבן אן ערליכער איד. דערפאר, אז דו גייסט צו שמחות, דארפסטו נעמען א צווייטן מלמד זאל דיר איבער נעמען פאר'ן קומענדיגן טאג, אדער זאלסטו אהיים גיין פון די שמחה.

דאס וואס דו פרעגסט אז דו האסט א קינד אין דיין פתה וואס ווערט זייער פארטראכט אינמיטן לערנען, ער מאכט מיט די הענט פאילו ער שיסט מיט א גאן וכו'; דאס קומט פון קוקן מאוויס אדער שפילן געמיס אויפ'ן קאמפיוטער וכו'. עלטערן כאפן נישט אז ווען מען געבט פאר א קינד א קאמפיוטער צו שפילן דערויף געמיס, נעמט דאס אנוועק דעם מח פונעם קינד. ווען דער קינד זיצט אין חדר גייט דער קינד צוריק צו זיין קאמפיוטער, ער ווערט אזוי אריין געטון אין דעם אז ער פארגעסט זיך וואו ער זיצט, ער הייבט אן מאכן מיט די הענט ווי ער האלט א ביקס און שיסט. דאס קומט פון קוקן מאוויס וואו מען שיסט וכו', אדער פון געמיס וואס מען

איז עפעס אנדערש, דעמאלט דארף מען אכטונג געבן ער זאל נישט שטערן.

געווענליך די קינדער וואס מאכן פראבלעמען פאר זייער מלמד, זענען בדרך כלל זייער צעבראכענע קינדער. קיינער קוקט נישט אויף זיי, זיי באקומען נישט קיין שום אויפמערקזאמקייט, זוכן זיי דאן אויף א נישט גוטע וועג מען זאל קוקן אויף זיי, דארפאר זוכן זיי צו שטערן דעם מלמד פון פארלערנען, ווייל דעמאלט איז די איינציגסטע צייט וואס אנדערע קינדער וועלן לאכן צו זיי און זיי וועלן באקומען תשומת לב. ווען מען נעמט אפיר די סארט קינדער, מען רעדט צו זיי פרינאוט, זעט מען אז זיי זענען זייער צעבראכענע קינדער, זיי ווילן נישט זיין שלעכט, זיי שטערן נישט להכעיס, זיי טוען דאס אומוועלנדיג נאר כדי צו געוואונען אביסל אויפמערקזאמקייט.

א קלוגער מלמד נעמט די קינדער וואס זענען חברה לייט אז זיי זאלן אים העלפן, אזוי שפארט ער זיך איין אסאך קאפ וויי. ווייל איינמאל מען געוואונט זיי, דער מלמד האט זיי אויף זיין זייט, דעמאלט טוישט זיך אלעס און זיי זוכן נאר צו זיין מיט זייער רבי אויף איין זייט.

פארשטייט זיך אז אן תפילה נוצט גארנישט, מען קען וויסן אלע עצות און אלע חקמות, אבער אן תפילה, אן דעם אייבערשטן - קען מען גארנישט טון. דערפאר דארף מען אסאך דאווענען צום אייבערשטן מען זאל זוכה זיין צו האבן תלמידים הגונים, אזוי ווי דער רבי זאגט (ספר המידות, אות למוד, סימן ט): "צריך להתפלל, שיזכה לתלמידים הגונים", א מלמד דארף פֿעטן דעם אייבערשטן ער זאל זוכה זיין צו ערליכע תלמידים, וואוילע תלמידים - ווייל אן תפילה גייט גארנישט.

דער אייבערשטער זאל העלפן זאלסט מצליח זיין אין אלע דינע וועגן.

...

(ספר עצתו אמונה חלק ב', מכתב קטז)

צו באקומען וועכנטליך דעם גליון, ביטע שרייבט צו: jhbul1234@gmail.com

קול ברסלב

קוואל פון חיזוק (פרויצע) - שיעורים; מעשיות פון תפלה; רעסעפיס; און נאך
845-351-9060 / 212-444-9169
ארץ ישראל 0797040069 / ענגלאנד 03303502363 / קאנאדא 438-320-9090
חיזוק יומי אימעיל chizikyomi@gmail.com / טעלעפאן מעסידזשינג 347-630-2876

קול ברסלב - שיעורים; חיזוק יומי; ניגונים; מעשיות פון תפלה און נאך
212-444-9191 / 845-351-0910
ארץ ישראל 0797040066 / ענגלאנד 03303502361 / קאנאדא 4383008080
בעלגיע 3235003461 / ארגענטינע 11552354370